

JOSÉ LUIS TORRES

**MEMORIAS
DE UN CUATRIENIO
(1991-1995)**
La prensa como testigo

Caligraf
etcetera

**Memorias de un cuatrienio
(1991-1995)**

La prensa como testigo

José Luis Torres

ISBN

978-84-947598-8-8

Depósito Legal

GI-95-2018

Publicación

Edicions Cal·lígraf S.L.

Monturiol, 2, 1r 1a

17600 Figueres

info@edicionscalligraf.com

Diseño y maquetación

Jaime Vicente

Impresión

DC Plus Serveis Editorials

© del texto

José Luis Torres

© de esta edición

Edicions Cal·lígraf, S.L.

© del prólogo

Marià Lorca

© de la imagen de portada

Guillem Torrent

Queda rigurosamente prohibida, sin la autorización por escrito de los titulares del copyright, la reproducción parcial o total de esta obra por cualquier medio o procedimiento, incluyendo la reprografía y el tratamiento informático.

Las infracciones de estos derechos están sometidas a las sanciones música establecidas en las leyes.

ÍNDICE

PRÓLOGO	15
PREFACIO	17
I UN EXPEDIENTE DISCIPLINARIO Y SUS REACCIONES	23
«Que de noche lo mataron...»	23
Un ridículo mayúsculo, una carcajada unánime	24
Efecto rebote	28
La actuación de Prat o la ley del embudo	30
Alejo Vidal-Quadras	34
En Figueres mientras tanto: una situación caldeada	36
Primera conclusión	38
II UNA CAMPAÑA CONTRA CORRIENTE	39
¿Personales frustraciones?	39
<i>Hora Nova</i>	41
<i>El Punt</i>	44
<i>Empordà</i>	44
<i>Diari de Girona</i>	48
Lucrecia Borja	48
Repartiendo estopa	50
Como «echar margaritas a los cerdos»	53
El primer debate	56
Segunda conclusión	59

III UN PACTO IMPOSIBLE	61
Los resultados de mayo de 1991	61
Fobia anticonvergente	65
Como un eunuco	67
Pionera de los tripartitos	68
Se inicia la legislatura municipal	71
Tercera conclusión	77
IV UN AÑO DE OPOSICIÓN, UN AÑO PERDIDO	79
Un año de inestabilidad	79
Otra vez <i>Hora Nova</i>	79
El castillo de San Fernando	
(de «Bella inútil» a oneroso objeto del deseo)	86
Solo y en compañía de otros: Santos y el castellano	88
<i>Hora Nova</i> : una de cal	96
Ni cien días	99
La situación económica	100
C y C (Cuadras y la Cultura)	101
Mallol y el Museo del Cine (I)	105
Gerona-Girona	108
Las drogas	109
El IAE (Impuesto de Actividades Económicas)	121
El supermercado de Vilatenim	
o la alargada sombra de los Miquel	123
Los toros (I)	131
«Un món “mitllor”»	137
Invitado a escribir en un boletín del PP	139
El Museu del Joguet (I)	140
La bandera	144
Miscelánea	148

V	ESCAMPA	151
	Prolegómenos	151
	La cárcel «Olímpica»	155
	Un «pacto de gestión» difícil	162
	Otra visita inesperada	163
	¡Que viene el coco!	168
	Ferrerós o las lágrimas de Boabdil	172
	Últimos intentos rompedores:	
	Cuadras y la Escuela de Hostelería	175
	Epílogo	179
	Bronca con Vidal-Quadras: <i>Alea jacta est</i>	180
	Quinta conclusión	182
VI	EL PRIMER AÑO DE GOBIERNO (JUNIO 1992-93)	185
	El primer ataque de los roedores	185
	Acoso en todos los frentes	194
	La primera participación representativa	195
	La Unió	196
	El <i>lobby</i>	196
	La carpa del parque	200
	Cambios en la circulación	202
	FISERSA (I)	206
	El Museu del Joguet (II)	208
	El aparcamiento subterráneo de la plaça Catalunya	216
	Prat en <i>El Punt</i>	221
	El polígono industrial B2S9	221
	Cien días	231
	Globos sonda ferroviarios	232
	Recogida selectiva de basuras	234
	Los sueldos	236
	«Un concejal en tierras de misión»	249
	Los toros (II)	252
	Celebración	256
	Una ordenanza fallida	259
	Miscelánea	260

VII EL RESQUEBRAJAMIENTO DEFINITIVO (EN EL PP)	263
Principio del fin	263
La crisis convergente...	263
... Como posible detonante de la del PP	267
FISERSA (II)	278
Otra vez las carpas del parque	282
Violación de una joven	282
El congreso provincial del PP	283
VIII LA EXPLOSIÓN DEL CONFLICTO INTERNO	287
Mallol y el Museo del Cine (II)	288
Las incompatibilidades	294
FISERSA (III): las «pixerades» de una asociación	302
Hablando claro	304
La chispa final	307
Que de noche lo mataron	308
IX ACCIÓN DE GOBIERNO HASTA EL FINAL (FEBRERO 1994–MAYO 1995)	311
Antes de volver yo a ella...	311
El paripé de Oriol	312
Entrevista en <i>Diari de Girona</i>	314
Yo, me, mí, conmigo: Toro hasta el rabo	316
Amenazado con ser denunciado ante el juzgado	318
El aparcamiento de la plaza Cataluña	324
El Museu del Joguet (III)	327
Una «pixerada» periodística	328
La estación meteorológica	330
FISERSA (IV)	332
El segundo ataque de los roedores	336
Las dos últimas actuaciones	338
Miscelánea	339

X PRAT EN ESTADO PURO	343
Los «digo» y «Diego»	343
Un <i>ABC</i> implacable	347
Prat- <i>El Punt: quid pro quo</i>	348
Prat, «perseguido»	349
Fuera caretas	351
Candidato	352
La muerte de Prat	353
XI EL JUICIO BUFO	355
Una tramitación irregular	355
Un expediente huero	359
La primera alegación	362
Otra vez <i>ABC</i>	368
<i>El Punt</i> a lo Mortadelo y Filemón	370
<i>El Punt</i> enseña las vergüenzas	372
Entrevista	373
¿Una invitación?	377
Primera resolución	378
<i>Diari de Girona-El Punt</i> o dos estilos de periodismo	379
Segundas alegaciones	380
Donde dije digo...	387
Miscelánea	391
Mientras tanto...	392
Más alegaciones	392
XII COLOFÓN: LA RESOLUCIÓN FINAL	397
EPÍLOGO	405
ÍNDICE ONOMÁSTICO	407

PRÓLOGO

Figuerenc de Toledo

José Luis Torres va venir de Toledo a Figueres quan era un nen i va créixer, a nivell intel·lectual i polític, sota l'ombra tutelar del que va ser alcalde de Figueres (1960-1973), Ramon Guardiola.

La meua relació amb en José Luis i la seva senyora Inés Padrosa, de tracte sempre exquisit, ha estat molt afectuosa.

Amb ell vaig compartir el quadrienni 1991-1995, el meu tercer i últim mandat com alcalde de Figueres, i vull remarcar que va excel·lir en portar a terme els temes de la seva competència. Recordo, també, les llargues reunions del govern municipal en les que, el José Luis, defensava fins el final els seus arguments, davant l'extenuació dels seus companys. Això sí, quan els seus arguments no prosperaven, ell, sense renunciar a les seves idees, ho acceptava i es mantenia solidari i lleial a l'equip de govern.

En José Luis sempre ha defensat els governs majoritaris. El govern minoritari té l'avantatge que propicia el diàleg i el consens entre govern i oposició, però té l'inconvenient de que l'oposició cau en la temptació de bloquejar l'acció de govern per tal de posar de relleu que aquest està en minoria.

En José Luis és un polemista nat, que no desaprofita l'ocasió per defensar les seves conviccions. Ara bé, els que estan en contra de les seves posicions, reconeixen en ell que estima la seva ciutat adoptiva, que és, en definitiva, la seva ciutat, i de la qual té una visió global i, alhora, fins el més mínim detall.

En José Luis, en el seu llibre *Memorias de un cuatrienio (1991-1995). La prensa como testigo*, que ben segur generarà controvèrsia, defensa aferrissadament la seva participació en el quadrienni municipal que vàrem compartir, i ho fa com el polemista que és, aquest *Figuerenc de Toledo*.

Marià Lorca

PREFACIO

Las líneas que se disponen a leer constituyen la narración, seguramente cruda por real, pero sincera y transversal al mismo tiempo por estar escritas sin concesiones ni maniqueísmos, de un proceso que, al quedarse en intento, seguramente deba pasar a formar parte de aquellas intenciones de las que dice el refrán está el infierno lleno: la de transgredir la afirmación machadiana de que una de las dos Españas ha de helarte el corazón, plantando la semilla de entendimiento mediante la que, sin renunciar unos a sus «fets diferencials», ni otros a sus peculiaridades u orteguianas circunstancias, se hiciera crecer el árbol más que de la «conllevancia» de la convivencia.

Dice Marià Lorca en el prólogo, que, seguramente, estas memorias generarán controversia. Bien; pero dado que una controversia es una discusión de opiniones contrapuestas entre dos o más personas (volviendo a Weber, con el ánimo científico de búsqueda de la verdad antes que con el político de alcance del éxito), bienvenida sea si es utilizada con la misma voluntad con la que han sido escritas: la reflexión sobre el por qué al final triunfó el desencanto; por qué no fue posible el acuerdo; por qué la cerrazón en el enfrentamiento logró imponerse al diálogo razonable; por qué la plural realidad sociológica se vio suplantada por la ambición política unidimensional; por qué la información y la crítica constructiva quedaron ahogadas por la soflama y el dicerio.

De manera continuada he venido expresando públicamente mi desagrado con la equidistancia y las actitudes «pilatianas», mi rechazo al principio de la *virtus in medio* que entiendo como falacia del punto medio y de ahí mi radicalidad en la valoración de los hechos vividos. Estas memorias son una prueba: ante los hechos, no todos somos culpables o, cuando menos, no todos tenemos el mismo grado de culpabilidad en ellos.

José Luis Torres

JOSÉ LUIS TORRES

**MEMORIAS
DE UN CUATRIENIO
(1991-1995)**

La prensa como testigo

*Si logras que se sepa la verdad que has hablado...
Si no tienes más odio que el odio que te tengan...
Serás hombre, hijo mío.*

R. Kipling

I

UN EXPEDIENTE DISCIPLINARIO Y SUS REACCIONES

«Que de noche lo mataron...»

Cuando el viernes 18 de febrero de 1994, *Diari de Girona* publicaba en exclusiva y en portada, con fotografía personal incluida, la noticia que «El PP de Figueres expedienta Torres per parlar massa amb la premsa», quedó levantada acta pública de que un sanguinario Neptuno volvía a devorar a sus hijos; quedó certificado el espíritu cainita de una derecha que sacrificaba a los suyos en aras de sus complejos; quedaba palpablemente reflejado como hacía muchos años dijera Antonio Machado, que en España, de cada diez cabezas, nueve embisten y una piensa.

La crónica apareció sin firma, pero fue de Carles Arbolí, quien aguantó hasta que acabó la reunión de la junta local a las doce y media de la noche (una filtración que puede merecer portada en exclusiva bien merece la espera; y no pasó por allí, de madrugada, por casualidad), aunque estuvo a punto de perder la primicia si no llega a ser porque, ante la negativa del presidente local Boris a ofrecer ningún tipo de información, fui yo mismo quien le dio la mala nueva del acuerdo de la junta local de Figueres de someterme a la incoación de un expediente disciplinario.

Como no había habido orden del día de la convocatoria, como tampoco hubo motivación ni justificación de la propuesta, como no hubo debate (Boris sólo había aducido en la reunión que cumpliendo órdenes del presidente provincial instaba a tomar el acuerdo de proponer a la junta provincial que se me incoara el susodicho expediente), la sensación mayúscula de ridículo que le invadió ante mi confesión de los hechos debió obnubilarle sus ya no amplios recursos expositivos y así soltó la ya antológica *boutade* que dejó a las claras para la posteridad la mentalidad de los agentes populares gerundenses: «L'hem obert expedient disciplinari per parlar massa amb la premsa» proclamó con un aire de supina estulticia.

■ STA. CRISTINA D'ARO

El propietaris fan al·legacions contra l'avantprojecte per desdoblir el pont d'Alou

(Pág. 6)

■ GIRONA

Servirte no creu que el Tribunal Laboral de Catalunya s'instal·li a Girona en poc temps

(Pág. 14)

■ PALAMÓS

CC.OO. presenta una denúncia contra cinc regidors per «vulnerar el dret de vaga»

(Pág. 16)

■ FIGUERES

L'OCE incorpora vent i percussió i es presenta renovada a Sant Feliu de Guíxols

(Pág. 30)

■ BANYOLES

La Generalitat subvencionarà amb uns 84 milions la biblioteca comarcal

(Pág. 31)

DIVENDRES, 18

febrer de 1994

Director: Narcís Planas

Núm.: 15779

100 PTA

Editorial Gironina S.A.

Diari de Girona

■ CULTURA

(Pág. 31)

Navarro nega haver afavorit Girona pel Museu del Cinema

Pere Navarro, governador civil de Girona.

Girona.- El governador civil de Girona, Pere Navarro, va negar ahir que el mateix que va fer per portar la col·lecció Malloà a Girona ho havia fet per Figueres. El governador va respondre així les acusacions de l'Alcalde de Figueres, Maria Llorca, que aquest dimarts el va acusar d'intercedir en favor de Girona, i també va dir que va tallar de seca el capó de Madrid.

■ COMARQUES

(Pág. 3)

El PSC de St. Feliu no creu que es faci el pàrquing del passeig

Sant Feliu de Guíxols.- L'equip de govern del PSC a l'Ajuntament de Sant Feliu va dir que la societat Aparcamiento de Catalunya, s.a. (ACSA) volgia fer finalment el pàrquing subterrani del passeig marítim i la rambla Vidal. Amb tot, l'equip de govern està negociant encara aquesta possibilitat amb l'empresa perquè reconsideri el seu posicionament.

■ COMARQUES

(Pág. 3)

El Fluvià es podria convertir en el primer riu sanejat de l'Estat

Castelló de la Ribera.- El conseller de Medi Ambient de la Generalitat, Albert Vilalta, va anunciar ahir que el Fluvià podria convertir-se el 1995 en el primer riu «totalment sanejat» de l'Estat, alhora que va informar del projecte del Pare Natural de la Careta de recuperar les Dolguines com a animals autòctons del riu.

■ CULTURA

(Pág. 30)

Guítart compara la separació lingüística amb l'«apartheid»

Barcelona.- El conseller de Cultura, Joan Guítart, va afirmar ahir que un model de política lingüística que separi els grups socials per raons de llengua seria comparable a l'apartheid. Guítart va dir que la polèmica sobre el català és una «conseqüència de mala fe per trencar l'entesa entre CEE i ERE».

AVUI, 48 PÀGINES

■ Inclouen en aquest exemplar quatre fitxes del col·leccionable «Fama i Flama».

Diari de Girona, 1994-02-18, p. 1.
Servei de Serveis Documentals, Associació Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/public)

Opina que aquest emplaçament seria més avantatjós per la proximitat amb Girona

Corominas reclama que l'estació del TAV vagi a Salt en lloc de Vilobí

(Pág. 8)

Una imatge del carrer Santa Clara de Girona amb trànsit, ahir el matí.

Els comerciants del carrer Santa Clara se senten estafats per l'Ajuntament de Girona

■ La majoria dels botiguers no accepten que es transformi en zona de vianants ■ Una de les mesures que proposen és que es dificulti l'accés dels vehicles a la zona

(Pág. 4)

José Luis Torres.

El regidor renuncia a ser portaveu municipal del seu grup

El PP de Figueres expedienta Torres per «parlar massa amb la premsa»

Figueres.- La junta local del PP de Figueres va acordar, en una sessió celebrada ahir (que va acabar passada dotze quartes d'una de la matinada), obrir un expedient disciplinari al regidor i portaveu popular a l'Ajuntament de la ciutat, José Luis Torres, per «no seuen reiterades declaracions a la premsa». Davant d'aquesta decisió, Torres va renunciar al càrrec de portaveu municipal fins que no es resguarja l'expedient. En els darrers mesos, Torres, que està enfrontat amb els regidors figuerencs del PP, Anna Maria Oriol, ha fet manifestacions públiques sobre les divisions que hi ha al partit, que ja l'havia advertit. Després de la renúncia d'ahir, José Luis Torres va declarar que «el que ha passat vol dir que em volen tallar el cap».

Un ridículo mayúsculo, una carcajada unánime

Durante los días siguientes, paralizados por los efectos del desvarío anterior, y buscando una coartada que les permitiera salir mínimamente airosos del tropiezo, la dirección popular guardaba un explícito y cobarde silencio, aunque el *Diari de Girona* volvía sobre el asunto anunciando en portada que «Prat no es pronuncia sobre la polèmica del PP de Figueres», ampliando informació en páginas interiores.

Cabe suponer que, ante el esperpento popular, las carcajadas entre los grupos políticos y en las redacciones de los periódicos debieron ser mayúsculas ya que, editorialmente y a nivel de columna de opinión, los contenidos del *Diari de Girona* fueron de lo más fresco y sarcástico. Así, en la sección «La Finestra», en tercera, reflexionaba editorialmente sobre estos extremos y decía:

El PP de Figueres obliga José Luis Torres a hablar. El PP de Figueres, que es queixa perquè el seu regidor José Luis Torres parla massa amb la premsa, l'obliga a fer-ho. Ens explicarem. Després de la reunió del PP figuerenc en què es va expedientar Torres, el portaveu d'aquesta junta va explicar als periodistes què s'havia tractat, dient que havia estat una reunió de tràmit. Un cop va acabar, Torres, que era al costat, no va poder evitar explicar a la premsa la polèmica que s'hi havia produït, mentre el portaveu no sabia quina cara posar-hi.

A su vez, mi paisano Félix Bouso, una «sàvia ploma, sempre tan plena de gràcia i ironia» como le había definido Emili Casademont, en su columna «Pas de Zebra» escribía:

Castigar per parlar

Jo, la veritat, em quedo fred. Del tot. I no per la temperatura exterior, que tampoc no ens podem queixar, sinó per les coses que passen. Vegin. Ara resulta que el PP, el Partit Popular a Figueres, ha expedientat, ha obert expedient o una cosa així, a un dels seus militants i, alhora, regidor de l'Ajuntament de Figueres, José Luis Torres. Els partits poden fer el que vulguin —que ja ho fan— i a mi ni em va ni em ve. Per això no em preocupen, d'una manera fonamental, les seves decisions. El que sí em pot preocupar és la justificació o el raonament de la seva actuació, si és que la expliquen. Aquesta vegada ho han dit. I per ser sincer he de dir que les raons que donen no m'agraden gens. Però el que es diu gens. Diuen que han expedientat el senyor Torres perquè «parla molt amb la premsa». Nyaca! Em quedo astorat. No diuen si parla bé o malament, que en aquest darrer cas tindrien tota la raó per expedientar-lo. No. Li obren expedient simplement perquè «parla amb la premsa». O sigui que aquests senyors del PP de Figueres ens volen deixar sense feina. Perquè per sort o per desgràcia avui ens veiem obligats a parlar dels polítics i amb els polítics. I ara resulta que un que ho fa no pot fer-ho. Per a mi que els del PP de Figueres

s'equivoquen. Si volen obrir expedients que ho facin no als que parlen, sinó als que no diuen res. O als que, quan parlen, l'espifien. Que n'hi ha molts. Fins i tot en el PP de Figueres...

El resto de la prensa se sumó también al convite. En la tercera de *El Punt* de ese mismo sábado se explica que

La proposta que va fer el president de la secció del PP a Figueres, Robert Boris, de sol·licitar al comitè disciplinari del partit l'obertura d'un expedient a José Luis Torres, va ser aprovada amb sis vots a favor i un en contra i la resposta del cap de llista popular va ser dimitir el seu càrrec de portaveu municipal. Aquesta reacció va agafar per sorpresa la junta local, i Boris deia ahir que fins que no la formalitzi per escrit se'l considerarà portaveu.

Y más adelante se relata que «... el Comitè Local va decidir silenciar l'expedient obert a José Luis Torres però ell mateix va comunicar-ho als mitjans de comunicació», recogiendo unas palabras mías:

El oscurantismo en un partido democrático es inadmisibile, y esta decisión tiene suficiente trascendencia política como para que sea conocida por la opinión pública. Y si ellos no tienen suficiente valentía política para afrontarlo y declararlo, pues lo hago yo. Los políticos hemos de abandonar esa imagen de cínicos y de cara forrada que nos dicen que tenemos y, por eso, se ha de ser sincero.

Carles Cereijo, desde el efímero *Nou Diari* recogía en su crónica que «el president de la secció local de Figueres, Robert Boris, va declarar durant la reunió que complia ordres directes de la direcció del partit a Girona», y Ramon Iglesias, en su columna «A preu fet» del mismo diario, el lunes 21 escribía:

Promocionar la mediocritat

La burreria comença a ser un tret inequívocament identificatiu del partit de José María Aznar. Els clars símptomes que presenta a nivell de la cúpula estatal es comencen a estendre fins a les bases locals. L'experiència figuerenca de José Luis Torres constata de manera fidel que aquest partit està farcit de tontos del bote. Llevat d'algunes fixacions malsanes

(Iglesias se refería a mi obstinado españolismo y a mi pertinaz uso del castellano), salta a la vista que aquest personatge és el primer cap de llista amb talla i capacitat que el PP té a la capital de l'Alt Empordà. Això, però, no evita que quan adquireix una certa notorietat pública, el partit tanqui files davant la seva contrincant, una persona mancada de talent polític i amb poca credibilitat pública. Aquest provocador de llengua llarga i posat medieval en dos anys i mig ha introduït la ironia a la política figuerenca un element que a la casa gran de la capital federal s'havia oblidat. Si una cosa no és JLT és burro, fet pel qual desencaixa dins els esquemes populars, on promocionen la mediocritat i marginen l'efectivitat. Torres hauria d'agafar la bicicleta i allunyar-se de tanta incompetència. Corre el perill de perdre cinc neurones cada minut més que resisteixi a la guingueta d'Aznar.

Cuando le envié este recorte periodístico a Vidal-Quadras, ¡Oh paradoja! me contestó violentamente acusándome de ser el culpable de una campaña de desprestigio contra el PP

El miércoles siguiente, J. M. Bernils V, en su sección «Metrópolis» del semanario *Empordà* escribía

La miopia del PP

Jo no sé si al PP hi ha algun militant que sigui òptic, però si hi fos li recomanaria que hi actués amb rapidesa. Per raons de salut visual dels seus companys de partit i per l'oportunitat que tindria de fer un bon negoci. Em sembla que al carrer Vilafant —seu del PP figuerenc— la miopia avança en proporcions extraordinàries... Políticament, a qui interessa que el PP trenqui el pacte de govern amb CiU? Possiblement als convergents més que a ningú... L'horitzó ja es fixa en les municipals de 1995. Amb una Esquerra debilitada, després de sortir precipitadament de l'equip de govern, la única ombra electoral podia venir de la gestió de Torres. I ara el PP, se'l carrega. Quantes diòtries?